

Szíjártó Tímea-Aletta

Az eset

Szíjártó Tímea-Aletta szövege a nagyváradai Szigligeti Színház, a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem Magyar Kara és az udvarhelyi Tomcsa Sándor Színház által közösen szervezett drámÁzat II. drámaíró versenyének nyertes pályaműve Debüt kategóriában. A dráma megjelent a drámÁzat II. antológiában, a *Játéktér* a 2015. tavaszi számában közölte, valamint Sardar Tagirovsky rendezésében vitték színre a nagyváradai Szigligeti Színházban 2015-ben.

Szereplők

A NŐ fiatal, még nincs harminc, nem szép, de nem is csúnya, a haja mindig lófarokban, vékony, de nem csinos, varrodában dolgozik

A FÉRFI fiatal, kb. harminc, nem magas, nem jóképű, de erős testalkatú, látszik, hogy fizikai munkát végez, szerelóműhelyben dolgozik

MAMA nyugdíjas, hatvanas, iszik és sokat panaszkodik, majdnem mindig „otthonkában” látjuk PISTA bolondnak titulált negyvenes

B1 a férfi munkatársa, negyvenes agglegény, az anyjával él, társaságban hangadó

B2 a férfi munkatársa, harmincas, nős, szeretne vagányabbnak tűnni, mint amilyen valójában, általában az élcelődések céltáblája

B3 a férfi munkatársa, negyvenes, nős, négy gyereke van, B1 nélkül csendes, magánakvaló, B1 jelenlétében hangadó

A BOLDOG NŐ fiatal, szép, boldog

A SAVANYÚ NŐ B3 felesége, ápolatlan, mindig károg, megviselte a négy szülés

A HALKSZAVÚ NŐ középkorú, visszafogott

A FŐNÖKNŐ szikár, dohányos, kicsi varrodát üzemeltet a falu és város között, tisztában van vele, hogy ő a legközelebbi munkalehetőség a falu asszonyainak

A JELENTÉKTELEN NŐ fiatal, de nagyon sok mindent tapasztalt, megfáradt, a savanyú nő húga, két gyermeke van

A ZŐD KOCSIS ötvenes, jól szituált, mindig egy zöld teherautóval közlekedik, kis farmot üzemeltet a faluban, inkább hobbiból

A DOKTOR

AZ ELEGÁNS PÁR

A NŐVÉRKE A TITKÁRNŐ

A KÖZJEGYZŐ

Otthon

Játszódik napjainkban, egy városhoz közel eső faluban.

Ház, kicsi szobákkal, nappalfélével, konyhával. A nő krumplit, hagymát hámoz. A férfi meg mama kis poharakból kávét és „kevertet” iszogatnak.

MAMA: Aszongyák hárman vótak. Aszongyák beinhalálozták a szén-dioxidot.

A FÉRFI: Monoxidot.

MAMA: Azt is. Nekik má' mindegy, mer úgyis megégtek. Aszongyák hárman vótak.

A FÉRFI: Ezt már mondta.

MAMA: Azér mondom, mer a bótban nem úgy mondták. Előbb kettőt mondtak, csak utána mondták a vénasszonyt, mer az a WC-n vót.

A FÉRFI: *(jóízűen kacag)* Hát akkor duplán szarügy.

MAMA: Tótsél még egy kicsit abbul a kevertből. Na, vótatok?

A NŐ: *(közben tölt)* Igen.

MAMA: Oszt mit mondtak?

A FÉRFI: Mit kérdezi annyit? Semmit, hogy minden ok. Most csak vér meg vizelet vót. Majd pénteken megyünk ekográfra.* Aztán nem kell megtölteni az utcát minden hülyeséggel.

MAMA: Most mér mondd úgy, nem szoktam én pletykálkodni... különben meg űk se tudják mindig, mi van. A Marijénak se vót meg sose a baja se, osztán mégis szült kettőt is. A kicsi is mán négyéves. *(A nő sír, de nem látványosan, ezek ketten nem vesznek róla tudomást, lehet, hogy csak a hagyma miatt van.)* Megyek később Ellájék. Nektek hozzak? Csak mostmán aszongya drágább, mostan mán két lej ötvenbe adja párját.

A FÉRFI: Tartsák meg, úgyse vót jó semmire, a második hordásnál kilyukadt, még ráadásul nem is a lábujján, hanem a szárán.

MAMA: Hát kínai. Mit akartá', hogy abba temessenek? *(A férfi cipőt húz és készül elindulni.)* Melyikbe mész, a Ghiţába vagy Arankájék?

A FÉRFI: A Ghiţába nem én szoktam járni...

MAMA: Én se na, csak kérdeztem, mer, ha nincs kenyerek, ottan jobb... Én nem vettem, de mondták. Meg kap minden nap.

A FÉRFI: Még van egy fél, elég az. *(a nő felé)* Majd jövök. *(Futólag pusztít nyom a homlokára, egy pillanatra szereti.)*

MAMA: *(Megvárja, amíg a férfi kimegy.)* Mondtad neki egyáltalán a reggeli dógot? Lehet, azér van.

A NŐ: Igen.

MAMA: Másképp én is úgy vótam veled, reggel-este hánytam. Aszongyák, az a jó, hogyha hánysz vele, mer akkor lesz egészséges. Mán a Pistával nem úgy vótam... látszik is. Ella aszonta látta koldulni, mintha nem kapna enni... dehát én meg nem tudok neki parancsolni, ha iszik, nem veszi be a pirulát se, aztán üt... Majd eltöri egyszer a hátgerincemet, aztán jó lesz...

(Sír, de a nő láthatóan holtfáradt, valószínű sokadjára hallja a litániát. Gépiesen hámozza tovább a krumplit meg a hagymát, aztán a hűtőből egy darabka kolbászt vesz elő, időnként megáll, és mély levegővel folytatja a munkát. A kolbászt a mama előtti kisasztalon vágja fel, mama rögtön belemarkol, a szájába gyűr néhány karikát.)

Én mán nem tudom micsináljak vele, parancsolják neki a jóisten, aztán a bótban is hiába mondtam: ne adjanak neki, mer csak adnak, aztán ki fizeti ki? Csak én, dehát nekem is az a falat nyugdíj, meg a hándikápat pénz, amit ű kap, nem elég pirulára, de többet eliszik, aztán üt... minek engeditek neki?... Meg te is csak hallgatsz, mint az idesapád... annak is mindegy

vót, de legalább míg ílt, addig ennek se vót ilyen hülye a feje... Mostmán nem is hívják seho-
va, mer látták milyen, de ha van is két leje, addig tart... énnekem meg nincs mán erőm...

(Sír, de közben mintha azon töltené ki, nem felejt el folyamatosan szedni a kolbászból.)

Ha megdöglök, nem lesz asse, kit üssön, aztán megveri a jóisten.

(Amilyen spontán sírni kezdett, abbahagyja, forgatja a poharat, az ujjával kimártja az ajját is, a nő veszi a lapot és tölt – nem sietősen. A mama megfogja a kezét egy pillanatra, majd el is engedí. Mohón kortyol, aztán a fogát piszkálva folytatja.)

Kellene mondjad te is a házat neki... Azok, a ződ kocsisal, megvennék, aztán mink elvónánk
ottan a hátsó kisházban... Meg ha meglesz a pici is, ha lesz, csak itten vónék én is... Eztet
a hülyét, meg... valami vóna ezzel is. A tiedre hallgat. Hátha menne valahova ez is dógozni,
vagy a műhelybe... ha úgyse nincsenek elegen... meg pénz is maradna. Énnekem mán mi
kell, egy falat kenyírral is elvagyok.

*(Megeszi az utolsó karika kolbászt. Hosszasan feláll, még pöfög, szöszmötöl, aztán jó hango-
san a nő fele, aki még mindig az ételt készíti elő.)*

Na megyek én, mer Ella vár, aszontam 5-re ott vagyok, aztán már fél hét. Akkor nektek nem
hozok. *(Téblából, nem siet, a nő észreveszi, a táskájához megy, kezét töröl és előveszi a pénz-
tárcáját, egy kevés pénzt vesz ki, de látván a mama tétovázó, mohó tekintetét, még hozzátesz
egy keveset.)* Nem kell énnekem örökbe, ezzel mán 35, de majd nyugdíjkor...

A NŐ: Igen.

MAMA: Csak mán nem vót... *(motyogva kimegy)*

*A nő visszamegy az asztalhoz, konstatálja, hogy a kolbász mind elfogyott, amit a paprikásba
szánt, de közben folyamatosan a kezét masszírozza, mintha nem lenne ura annak. Egy pohár
vizet próbál tölteni, láthatóan nehezeére esik, hogy a poharat megtartsa, majd a kanapéhoz megy,
leül, és úgy néz saját élettelenül lógó kezére, mintha egy nagyon furcsa és ijesztő állatot látna.
Lemegy a fény.*

A kocsmában

A kocsmában, egy egyszerű asztalnál, a négy férfi: A férfi, B1, B2, B3.

B1: A rendőr meg állt ott, mint egy idióta, aszitem felrobban, olyan ideges vót. Ez csak telefonált
egyet, aztán nem vót micsináljon, nem tudott amendát** vágni.

B2: Egyszer engem is majdnem megbüntettek gyorsajtásért, de tettem a hülyét, hogy nem
láttam a korlátozást, aztán végül csak figyelmeztetést adott.

B3: Milyen gyorsajtásért, ember? Átlépted az 52-t? Nálad még a parkinsonos anyósom is gyor-
sabbban vezet, pedig hajtásija sincs.

B2: Asszed csak a tiéden van turbó?

B1: Nem csak az övén van, de te biztos nem használod. Akkor van a tied kihúzatva, amikor a
sógorod vezet.

B3: Áá... Azt se nagyon hiszem. Én mentem vele egyszer, még amikor busszal jártam, oszt fel-
vett. Aszitem elalszok hazáig, ember. Hallgatta az idióta retro zenéjét, oszt vánszorogtunk,
mint valami nyugdíjasok, ember... Az nem előz... Ha biciklis megy előtte és négysávos, akkor
is, ember, ott szarakodik mögötte.

B2: *(terel) Igaz... (idiótán röhög)* egyszer meg beletolatott a szomszédba az enyémmel, de most-
már van nekik is... Amióta vették eztet, az enyémben nincs mit keressen. Az övéket is inkább
a húgom vezet.

B1: (*vigyorog*) Biztos ő jobban bánik a botváltóval...
B2: (*nem érti*) Az övéké automata.
B3: (*mutogat és röhög*) Mondjuk az enyémet kezelésbe vehetné, ha olyan tehetséges.
B2: De hülye perverz állatok vagytok...
B1: Mér? Régen nem bánta, ha megolajozgatták a szimeringjét... Még mindig olyan jó kis feszes a légszákja?
B2: Jegeljük a témát, jó, mindenki azt csinál, amit akar...
B3: Hát velem csinálhatna, amit csak akar.
B2: Eredjete ti a jóbüdös francba! (*elmenni készül*)
B1: De rohadtul érzékeny vagy, megjött vagy mi? Inkább hozzál még ezekből párat.
(*A férfi felé fordul.*) Te meg mit hallgatsz úgy, megin nem adott az asszony? Mondjad neki, néha engedni kéne, ha kölyköt akar.
B3: Hagyjad már... lehet, hogy már nem megy.
B1: Mér, te már csak bikapirulával csinálod? Ne szégyelljed, nem szégyen az, csak baj.
B3: Teneked meg nincs kivel csináljad, még úgy se, mint nekünk.
B1: Honnan veszed, lehet pont hozzátok járok... (*röhögnek*) Várjál mer ez jó: honnan tudod, hogy én jártam az asszonynál? Fekete lett a kölyök, és honnan tudod, hogy ő volt? Nem lett semmi, de az asszonynak minden este fáj a feje.

Röhögnek mind, B2 még rá is tromfol a többiekre, B1 ránéz, erre elhallgat és elmegy sörért. A férfi utána szól.

A FÉRFI: Nekem ne hozzál.

B1: Se pia, se szex, mi van mán veled? Ha akarod, átnézhetek hozzátok, nekem még működik.

B3: Ja, pisilésre.

B1: Hát, minthogy a te feleségedet gyűrjem, akkor inkább csak pisilésre.

B3: (*vállat von*) Akkor állj be sorba, aztán gyűrjed az övét. (*B2 után int*)

B1: Na, az jó hosszú sor lenne.

Röhögnek, a férfi nem reagál. Visszajön B2 a sörökkel, ő is röhögni kezd, láthatólag fogalma sincs, min röhögnek a többiek.

B1: Gyere, fiú, mer kiszáradunk itt, annyit szarakodsz.

A FÉRFI: Asszem eladom.

B2: Az anyósod házát?

B1: Nem, az anyósát csomagban a gyagyással együtt.

A FÉRFI: Sokat nem adnak érte, de legalább nem fizetek annyit rá már... Adó, villany, meg amit a vénasszony lepumpol.

B1: Oszt micsinálsz velük? Hazaviszed magatokhoz azt a hülyét?

B3: Majd szépen hármásban hajcsikáztok.

A FÉRFI: Nem tudom... (*láthatóan nem tetszik neki a gondolat*) Majd lesz valami... így is egyfesz ott van nálunk a vénasszony. „*Annak*” meg mindegy, mert csak aludni megy haza. Az utcán van egész nap.

B1: Te tudod, de nincs az a pénz, amiért én összeköltöznék a sógoroddal.

B3: Mér? Szép pár lennétek. Különben, anyáddal lakni aztán nagy főnyeremény.

B1: Igen, oda szoktam hazajárni, miután megrakom a tiedet...

B3: Na méltóztassál befogni a pofád most már...

B1: Nem én kezdtem a hülyeséget...

B2: Hallgassatok már, fiúk, olyan gyerekesen viselkedtek.
B1: Ez meg milyen buzi duma? (*Röhögnek mind, kivéve a férfit.*)
A FÉRFI: ...majd lesz valami...

Lemegy a fény.

Otthon

Sötét. Nyögések hallatszanak, előbb félreérthetően, majd egyre világosabban kivehető, hogy mama az. Lassan feljön a fény. A hálószoba felől érkezik káromkodva a férfi alsónadrágban és utána a nő is, pongyolában.

A FÉRFI: Hogy a kurva... Álljon fel, mama, mert itt hagyom! Azt mondta, Ellájék meg, nem vótak otthon? Vagy mi a ragya... Jó, hogy az a kurva kocsmá üzemel... Emeljed te is, mer a te anyád!... Mi ilyen rohadt bűdös?!... Mi a fenét evett, mama... Minek kellett egyáltalán idejönni? Jó, hogy ott van a saját háza, mégis idejön hányni, a rohadt életbe... Segítsél már, tegyük ide a kanapéra... Minek iszik annyit, mama? ... Hozzál már egy kis vizet, de rohadt bűdös bír lenni, reggel meg mehetek a faszomba dógozni, inkább ne legyen az embernek egy rohadt rokona se, baszdmeg...

(Szitkozódva kimegy, becsapja az ajtót. A nő vizet hoz, négykézláb próbálja feltörölni a hányást a földről, az ajtócsapódásra összerázkódik. A szemét, orrát dörzsöli, nem sír, de nem sok hiányzik. Mama lassan magához tér, először csak értelmetlenül motyorászik, jajgat, nyögdecsel.)

MAMA: Inkább rogyna rá az emberre az ég... jaj... de legalább ha eltöri a gerincemet, akkor jó lesz... nem megyek én többet haza... a jóisten csak megveri... mindenkire annyit csapjon, hogy beledögölgjön... agyonütötte a fejemet...

A varrodában

Négy varrógép egymás mellett, egyforma székekkel, négy nő egymás mellett, egyformán görnyedő háttal: az egyik feltűnően fiatal, szép és boldog, a másik kövér, savanyúszagú irigy, harmincas éveinek végén, a harmadik idősebb, halkszavú és fáradt. A nő az egyik szélén van, valószínűleg a boldog mellett.

A BOLDOG NŐ: Azokat a gyöngyöket, amit mondtam, úgy teszik majd fel, olyan olaszosra, csak féloldalról, de olyan lesz a ruhán is. Neki is fehér öltönyt akartunk, de lehet, hogy inkább beige lesz vagy krém.

A SAVANYÚ NŐ: Az ugyanaz.

A BOLDOG NŐ: Hát nem ugyanaz, a beige sötétebb. De a napbarnított bőréhez jobban találna a fehér.

A SAVANYÚ NŐ: Mér nem mondd inkább, hogy cigány.

A BOLDOG NŐ: Mert nem az. Azért, mert valakinek sötétebb a bőre, már nem kell rögtön cigány legyen.

A SAVANYÚ NŐ: Nem kell, ugyan... Másképp nem nekem kell tetszedjen. Majd ne gyere sírva, ha levált. Mit gondolsz, mire kellesz neki? Ha olyan gazdag volna, kivenne innen.

A BOLDOG NŐ: Én akartam dolgozni. Ő mondta, hogy nem kell, de nem akarom, hogy úgy érezze, hogy csak a pénzéért vagyok vele. Különben meg, nem értem, mi a bajod, tényleg nekem kell tetszedjen. Aztán, ha elköltöznék olaszba, valószínű nem fogok dolgozni.

A SAVANYÚ NŐ: Jó hülye vagy, ha azt hiszed, hogy magával visz.

A HALKSZAVÚ NŐ: Miért ne vinné, ha egyszer elveszi?

A SAVANYÚ NŐ: Jól mondd. Ha elveszi...

A BOLDOG NŐ: Többet nem is mondok neked semmit. Igen, elvesz, és téged meg fog enni a sárga irigység, mert nekem nem egy hülye, részeges 120 kilós pasim lesz, aki csak akkor fürdik, amikor véletlenül megázik.

A SAVANYÚ NŐ: De legalább nem cserél le engem az első hosszú lábú bögyös macára, mint a tied fog még a lagzi előtt. *(idézőjelet mutat)*

A BOLDOG NŐ: Miért, szerinted melyik hosszú lábú bögyös maca állna szóba vele? Na mindegy. Majd küldök nektek képeslapot Rómából.

A SAVANYÚ NŐ: *(tovább puffog)* Azt mondtad, valami faluban él.

A BOLDOG NŐ: Kisvárost mondtam, és majd Rómába megyünk nászútra.

A SAVANYÚ NŐ: Igazán mehetnétek valami egzotikusabb helyre is, nem? Már biztos ezerszer látta Rómát, ha akkora nagy üzletember.

A BOLDOG NŐ: Ő igen, de én nem. Meg aztán augusztusban már elég nagy lesz a hasam, úgyhogy nemigen fogok nagy, távoli utazásokra vágyni.

A HALKSZAVÚ NŐ: Gratulálok.

A BOLDOG NŐ: Köszönöm, már két hónaposak vagyunk. *(Végigsimít a hasán.)*

A SAVANYÚ NŐ: Gondolhattam volna, hogy felcsinált, azért vagy úgy elszállva tőle. Akkor meg lesheted... Másképp nem akarok én beleszólni, de a húgom is ilyen hülye vót, éppen mint te, most meg ott van a két gyerekkel, az meg baszik rá, magyarán.

A HALKSZAVÚ NŐ: A húgodnak nem volt egy normális pasasa, ha mindenkinek adott, akkor viselje következményét.

A SAVANYÚ NŐ: Mér, neked aztán sok normális pasasod vót. Én nem akarok károgni, de minek előre legyártani a gyereket, aztán sehol semmi... Legalább az anyósodat ismered? Azt se tudod, ki fia-borja. Majd kiderül, hogy valami maffiafőnök. Azoknak nem kell parasztlány a varrodából. Legfeljebb egyszer-kétszer, „arra”. De vannak még, akik sorba állnak, különbek, mint te. Én inkább elvetetném, aztán, ha tényleg akar valamit, csináltok másikat. Az a legkönnyebb.

A HALKSZAVÚ NŐ: Te csak tudod...

A SAVANYÚ NŐ: Tudom is. Ezek az olaszok mind kurvapecérek.

A BOLDOG NŐ: Amilyen sok olasz pasasod volt, biztos tapasztalatból beszélsz. Amúgy meg katolikus és ellenzi az abortuszt.

A SAVANYÚ NŐ: De azt nem ellenezte, hogy házasság előtt felcsináljon.

A BOLDOG NŐ: *(fél foghegyről)* Még jó, hogy nem vagy az anyám. *(Cinkosan összenéz a másik két nővel, arcukat eltakarva kuncognak.)*

A SAVANYÚ NŐ: *(nem hallotta rendesen)* Inkább sírni kéne rajta, nem motyogni... meg vihogni.

Dolgoznak. A nő egyszer csak megtántorodik és elájul. Mind odarohannak, vízért szaladnak, locsolgatják, amíg magához tér.

A BOLDOG NŐ: Jól vagy? Ne hívjunk mentőt? A NŐ: Igen. *(A fejével nemet int.)*

A HALKSZAVÚ NŐ: Ül le egy kicsit ide az ablakhoz. Biztos ne hívjunk mentőt?

A NŐ: *(Csak tovább inti, hogy nem kell.)*

A SAVANYÚ NŐ: A másik terhes, ez ájuldozik, jól meg vagytok áldva.

A BOLDOG NŐ: Egy pillanatra befoghatnád...

Bejön a főnöknő

A FŐNÖKNŐ: Mi a fene folyik itt? *(A nő asztaláról elvesz valamit, nem látja át a helyzetet.)* Ez meg micsoda, ahelyett, hogy itt kávézgarsz és traccspartizol, megcsinálhatnád rendesen azt a munkát. Ezt az egészet ki kell bontani és újracsinálni. Ha nincs meg kettőig, túlórázol, nem érdekel. Ti meg mi a fenét bámultok? Majd fizetés helyett én is csak bámulgatok, mint borjú az új kapura.

A nő nem válaszol, csak bólogat, és rögtön nekilát, hogy kibontsa a megvarrt darabot. A többiek együttérzően ránéznek, de nem viszonozza, és látható szenvedéssel, kínlódva, összeszorított ajkakkal rángatja tovább az ollót a darabon, mintha a fájdalmat próbálná levágni. Egy ideig még az ő arca látszik, majd az sem.

A doktornál

A FÉRFI: Egy nyavalyás ekográfra fél napot várni. Jó, hogy elkérezkedtem, aztán jöhettünk volna délután is, meló után. Mindjárt három. Legközelebb anyáddal jössz, az úgyis vágja ezt a „tátom a pofám fél napig” dógot. *(A nővérkéhez)* Ne haragudjon már, de egyáltalán van benn valaki, vagy csak állunk itt, hiába? Tizenegy harmincra voltunk kiírva.

A NŐVÉRKE: A doktor úr műtéten van, komplikáció lépett fel és elhúzódott, még várniuk kell egy keveset.

A FÉRFI: Majd este tizenegy harminckor fogad.

(A nő megszorítja a kezét, mintha azt mondaná: nyugodjon már le egyszer.)

A FÉRFI: Jól van, csak idegesít, hogy itt állunk már egy fél napja, ezek meg szarnak ránk.

Megjön a doktor, láthatóan fáradt, végigvonul a várón, szét se néz. Aztán elegáns pár érkezik, a nővérke kikukkant és rögtön be is hívja őket. A férfi halkán káromkodik, de túl fáradt, hogy igazán felháborodjon. További várakozás után kijön a pár, a doktor természetellenesen mosolyog utánuk, majd visszazárja az ajtót. A nővérke második szólitására felállnak, és mint a robotok, bemennek a rendelőbe. A férfi belépve kétszer is bólogat, az előbbi felháborodása sokkal inkább alázattá válik, kezét tördelve álldogál, majd egy székhez araszol és leül.

A NŐVÉRKE: Kérem, feküdjön az ágyra és húzza fel a ruháját.

A DOKTOR: *(Megkezdi az ultrahangos vizsgálatot, szórakozottan olvassa, amit a kórlapon lát.)*

Utolsó menstruáció: április 8.

A NŐ: Igen.

A DOKTOR: Reggeli rosszullétek?

A NŐ: Igen.

A DOKTOR: Vér, vizelet megvolt.

A NŐ: Igen.

A NŐVÉRKE: Csak egy általános.

A DOKTOR: Akkor írja fel az első harmadosakat. A többit meglátjuk legközelebb.

A FÉRFI: Ennyi?

A DOKTOR: *(Eddig nem is figyelt rá.)* Kérem?

A FÉRFI: Szóval... Hogy akkor... Igen?

A DOKTOR: Nos, nyilvánvalóan. Miért, mire számított?

A FÉRFI: Hát csak... semmi. *(Nagyon örül, szinte kapkod, hogy elvegye a papírokat, a nő felül, letörölgeti a hasát. Mindketten olyanok, mint valami nagyon ügyetlen gyerekek, akik először kaptak csokoládét.)*

A NŐÉRKE: 250 lesz.

A FÉRFI: Igen, igen... *(Kihátrálnak, majd mikor kiérnek, a rendelő előtt a férfi szorosan átöleli a nőt, a kezébe fogja az arcát.)*

A FÉRFI: Végre... *(megcsókolja a száját)* Nem lesz több szívatás.

A NŐ: Igen.

Lemegy a fény.

A buszmegállóban

A boldog nő, a savanyú nő és a halkszavú nő állnak a buszmegállóban. A boldog nő már nem annyira boldog, a savanyú nő ugyanolyan savanyú, a halkszavú most beszédesebb.

A HALKSZAVÚ NŐ: Nem azt mondtad, hogy jön érted?

A BOLDOG NŐ: De igen, de ha nem jön, megyek a busszal én is. Mert ha elhúzódik neki...

A SAVANYÚ NŐ: Elhúzódik, mi? Fogadjunk, hogy nem is tudod, hol van. Az úgy hülyít, ahogy akar, te meg még el is hiszed neki.

A HALKSZAVÚ NŐ: Minek szekálsz már megint?

A SAVANYÚ NŐ: Valakinek meg kell hogy mutassa, mivel áll szemben. Különben is nem folyásolom én be semmivel, hogyha eztet akarja, magára vessen. Majd mehet a húgommal karonfogva, mikor már senkinek nem fog kelleni, aztán nem lesz egy vasa se, hogy a gyereknek vegyen egy 25 banis kiflit... Csak annyi a különbség, hogy a húgomnak ott vagyok én hülye, oszt mindennel tartom... meg a kölyköket is.

A HALKSZAVÚ NŐ: Megint nem dolgozik?

A SAVANYÚ NŐ: Nem kellett a patronnak, miután két napot hiányzott. Csak a kicsi lázas vót, én meg nem maradhattam otthon, engem is kirúgnak...

A HALKSZAVÚ NŐ: MÉR nem beszélsz a főnökasszonnyal? Csak odavenné, ha kezeskedsz érte...

A SAVANYÚ NŐ: Úérte?! Majd a rosseb. Büdös annak a munka.

Közben autó érkezik, nem látjuk, csak halljuk.

A BOLDOG NŐ: *(most megint boldog)* Megjött Paoló. Elvinnénk, de szerintem nem megyünk haza. Na, puszi.

A SAVANYÚ NŐ: Ennek se megy már el az esze.

A HALKSZAVÚ NŐ: Szerinted terhes?

A SAVANYÚ NŐ: Ki? Ja... Hát gondolom, különben minek ment megint' orvoshoz. Meg a múltkor is, hogy összeesett. Csak nem tom, mit titkolja.

A HALKSZAVÚ NŐ: Csak lehet, nem akarta még híresztelni. Az a bátyja?

A SAVANYÚ NŐ: Igen, menjünk arrébb, mer ez nem kóser.

Pista betérfereg a buszmegállóba. Állandóan a száját törölgeti a kézfejevel, láthatóan nagyon részeg. Először nem vesz tudomást a nőkről. Leül a járdaszélre és folytatja a szájtrölgést, majd megpróbál egy nem létező szálat leszakítani a nadrágjáról.

PISTA: Haggyék már! Neki a fasza se fáj, neki ott van a három pár adidász,*** én meg így járok, ni! Még a korty kávé is kisajnálja a pofámból, hogy vinné el a gyehe... Odaadott szógának, osztán egész nap az én pénzemet issza a Ghiában, hogy rohadna ki a tüdeje... Vigye „azokhoz” a retkes pofáját, mer azoknál kolbászból van a kerítés, de én ha megiszom a pofa pájnkát, már hülye vagyok, meg bolond... A jóisten megveri az ilyen anyát, de még a magvát is kiirtja, hogy rohadna ki a pofája mindnek!! De nem megyek én többet a hajcsár anyjukpicsájába, menjen ű, ha kell pájnkáraló... Két napot a bálázónál, oszt ad ötven lájt, majd menjen az anyjukpicsája... Nektek meg mifaszom kell? Mit tátjátok a pofátokat? Szaladjatok elmondani, hogy a hülye a városban vót! Úgyis megtudja a vén rongy... Nem lesz többet átkozódás, meg pofatátás, mer a Pista megcsöcsölte a szájukat... Több esze vót a hülyének, mint az egész falunak! Mehettek mind a jóistenhez panaszra... Veszek én mostmán selyeminget, meg pierszikanadrágot,**** oszt kinyalhatja mind a seggemet szüretkor. *(Röhög, görcsösen és erőltetve, bele-beleköhög, aztán cigarettát vesz elő, és sok kínlódás árán meggyújtja, majd továbbtántorog, nem várja meg a buszt.)*

A HALKSZAVÚ NŐ: Ezek is, szerencsétlenek...

A SAVANYÚ NŐ: Mindenkinek csak annyi van a fején, amennyit a jóisten kiszab. Gyere, mer itt a busz, még jó, hogy ez nem szállt fel, hallgathattuk vóna hazáig a sok hülyeséget...

Otthon

A nő megint főz, a férfi a TV előtt, unottan kapcsolgatja a távirányítót. Kicsit robotszerű néma jelenet, egyszer csak a férfi feláll, kimegy a konyhába, kotyogóba kávé tesz föl, kivesz egy fogpiszkálót, előbb téblábol, majd megszólal.

A FÉRFI: Megin' paprikás krumpli? Tehetnél bele egy falat kolbászt is, nem mint a múltkor. Úgy eszünk már mi is, mint Lenuťájék. Vízbe főtt krumplit. A gyerekeknek meg cukros kenyeret ad. Jó, hogy a kétlejes szukkot*****, meg a cigarettát megveszi. Anyád nem volt? *(Nem vár választ, folytatja.)* Minek is jött volna, még tart a nyugdíj. Majd holnapután... Itt eszik, idejön hányni... már annyi erővel itt is lakhatna. Aszongyák a fiúk, ha kimennek a magyarok őszire a faluból, nem lesz elég a munka. Még a traktorokon mindig volt mit csavarni, kalapálni, de ha elviszik a nagy zöldeket, itt nem marad annyi... Már a Posírka eladta, Ellájék nem használják. Mehetünk sommernek*****, vagy be a városba munkát nézni. Csakhát a navétára***** se lesz elég a fizetés...

Közben kifő a kávé, tölt két csuporba, cukrot és tejet tesz mindkettőbe, a tejet, ami üdítőspalackban van, a hűtőből veszi elő. Odateszi a csuprot az asszony elé. Egy pillanatra átkarolja hátulról, és a keze megpihen a nő hasán. A nő megáll a hámozásból, de még mielőtt bármi történhetne, szöszmötölés hallatszik az előszoba felől, a férfi hirtelen elengedi a nőt, elveszi a kávéját és a nappali felé indul.

A FÉRFI: Legalább egy lottósfőnyereményt emlegettem volna...

A nő egy pillanatra elmosolyodik, majd előveszi az olajat, pirospaprikát, folytatja a főzést. Mama puffogva, dohogva bejön.

MAMA: De jó szaggal vagytok... Nekem ki kellett dobjam a jó paszulylevest, mer' ez a hülye nem jött haza se a tegnap, se a tegnapelőtt. Én meg egyedül mit eszek... két falatot... *(Elveszi a nő elől a kávé, mintha csak neki töltötték volna, belekortyol és leül a konyhaasztalhoz, undorodó arcot vág.)* De kisajnáltatok belőle a kristálycukrot...

Elveszi az asztalon levő cukroszacskót és hármát-négyet belekanalaz. A vágódeszka felé nyújtózkodik, hogy megdézsmálja a kolbászt, de a nő, mintha észre sem venné, szépen felveszi a felvágott kolbással teli deszkát és átt teszi a másik oldalra, közvetlenül a tűzhely mellé.

MAMA: *(Nagyokat kortyol a tejeskávéból, majd egy-egy kanál cukrot gyűr a szájába két korty között.)* A bálázónál nem látták, két napja a kocsmában sem vót. Én nem megyek másüvé keresni... van úneki buletinje... Tinálatok nem vót, a műhelynél?

A FÉRFI: Minek lett vóna?

MAMA: Hát minek, mittudomén... heccbül, annak... amilyen hülye a feje, megy ez még a primárhoz is.

A FÉRFI: Akkor keresse a primárnál... *(Közben rendíthetetlenül kapcsolgatja a távirányítót. Mámának háttal van, a nézőnek szemből, ezért jól látszik, mennyire idegesíti mama jelenléte is, és mennyire hidegen hagyja Pista eltűnése.)*

MAMA: A Ghițăban tán azt kiabálta, hogy „nem lehet út az utcára kipakolni”, meg „nem puc-cerájja ú senkinek”, de hát ki is kúdté dógozni, úgyse látott abból senki pínzt, csak a kocsmá, meg a patika... Jó vóna hétfőn elintézni mán, mer ezek se fognak mindig várni. Csináltattam a buletinrűl, meg a decseszpapíról***** apád után, aztán ott vannak a házpapírok mind, eredetibe, majd megmondják, mirűl kell, aztán megcsinálják ottan. „Ettűl” nem kell semmi, hogyha hándikápát nyugdíjon van.

A FÉRFI: *(Feláll és odamegy a konyhába, a csuprát beteszi a mosogatóba, leül az asztalhoz.)* Ezt is a Ghițăban mondták, hogy mik kellene?... Mán oda kéne járjak én is, ha így tudják a hivatalos papírokat... *(Nem kis éllel, röhög.)*

MAMA: Amikor átírták az öregekrűl a kisházat, még akkor mesélte... másképpen meg lehet, változott, de majd megmondják ottan, csak kellene jöjjenek azok is, meg tik is. Én nem tudom egyedűl... meg a pínzt is, hát csak nektek... hát kinek adjam... Én magamnak, ha el is teszem a felit, dehát a Pistának nincsen mit adni, meg ki tudja hun is van. Lehet, odahalt a traktor alá, ha ríszeg vót, ezek meg nem látták... Hétfűn mondták a ződ autósok, hogy akkor tudnának tízre...

A FÉRFI: Hála a jóistennek, megint levágnak egy szabadságnapot. Mire lejár ez is, már lassan nem lesz egy napom se... De nemhogy odatesz, aztán fizetem a nagy milliókat, mer nekűnk nincs miből kihajítani... A múltkor az orvos 250, a labor még 70, mostan megint a másik kontroll, az is még kitudja mennyi lesz. Közben a fizetés egy nagy lószar, a patron náluk *(a nő felé mutogat)* csak vonogatja a vállát...

MAMA: Tán, csak miután megkapjuk a pínzt, abbűl fogják ki. Ella úgy monda, hogy van egy százalékjuk, amennyit az államnak kell adni, meg amennyi a különbözetjük ezeknek, a hivataltól.

A FÉRFI: Közjegyzőtől.

MAMA: Attűl.

A FÉRFI: Jó, hogy nem tetette ki az újságba, hogy eladjuk a házát. Mit kellett most mindenkinek mesélje, hogy mi van?

MAMA: Nem meséltem én, de már úgyis tudták. Hallja itten mindenki, ha van valami... Más-képpen azok, akik az emeletes házba behaltak, azt mondják, nem baleset vót, hanem az ember gyújtotta a tüzet, mert a bank el akarta venni a házat. Sokat hallok így.

A FÉRFI: És akkor én micsináljak? Ugráljak féllábon, hogy van hol lakni? Nem az égből potyogott nekünk se. Apám abba nyomorodott bele, hogy a kurva bankjukat fizette.

MAMA: Jól van már... nem kell annyit mindig károgni... csak mondtam én is, amit a bótban hallottam.

A FÉRFI: Neked is hétfőn kell menni?

A NŐ: Igen.

A FÉRFI: De reggel, nem? Másképp lehet, dél lesz belőle, mint a múltkor... Hát mikor befejezted, átvessz a közjegyzőhöz, aztán jövünk együtt haza. Megkérem valamelyiket, jöjjön el kocsival, úgyszincs munka, aztán a három buszjegy is meglenne annyi.

Mama kicsit elbóbiskolt az asztalnál, a férfi undorral konstatálja.

A FÉRFI: Eridjen haza, mama! Lehet hazajön a Pista, aztán ha nem főz, megint megveri!

MAMA: Azír, mer hagyjátok neki. Másképpen meg ki tudja, merre csámborog... Keresi az ides-apját a föld alatt... Megyek mindjár, csak megkóstolok egy kanállal abból a paprikásbúll, ha adtok, mer olyan jó szaga van.

A FÉRFI: Kóstoljon mama, én meg megnézem ezt a jómadarat valamelyik kocsmában, aztán hazaviszem. *(Egykettő cipőt húz és indul.)*

MAMA: Mondtam én, hogy jó fiú ez a tied. Na, teszel akkor egy falatot hát?...

Lemegy a fény.

A kocsmában

A szokásos felállítás, négy széken egy asztal körül, előttük sörök.

B1: Mit mondtál otthon, hova mész?

A FÉRFI: Megkeresni Pistát.

B2: Ez jó. Röhög. Már el kell kéreznedjél?

B3: Mintha neked nem kéne.

A FÉRFI: Tényleg azért jöttem. Hétfőn megyünk a közjegyzőhöz, aztán az öregasszony azt mondja, nem kell ott legyen, de ha mégis kell, akkor legyen ott.

B1: Én láttam, igaz, csak vagy két nappal ezelőtt, vagy három, de itt üvöltözött. Nincs valami jó véleménye rólatok.

B2: Biztos a ház miatt.

B3: Szerintem inkább a rügyező bokrocskák miatt...

B2: Most megint mi van? Már nem mondhat semmit az ember? Rögtön ki kell röhögni. *(Sértődötten kortyolja a sörét, pár pillanatig néma csend.)*

B1: Aszongya a magyarországi, hogy hónap végéig még lesz, aztán annyi...

B3: Te most valameddig ülhetsz a seggeden, lesz pénz...

A FÉRFI: Nem annyi, mint hiszed, a vénasszony csak a felét adja ide, közbe' elvárja, hogy tartsuk. Az meg kelleni is fog a szülésre, orvosok, ez-az. Ha marad egy jó sörözésre a végén, akkor jól jártunk. Még a kis házba is kéne valami kályha ezeknek télire.

B1: Mi van, ember, nem is mondtad, hogy sikerült beakasztani az asszonyná! Gratulálók!

B3: Nekem mondta a feleségem, hogy rosszul volt a varrodában, meg hogy mind voltatok az orvosnál. Gondoltuk, hogy azért.

B2: Kislány lesz vagy kislány?

A FÉRFI: Még nincs honnan tudni. (B3 felé) Hányt?

B3: Kicsoda?... Ja... Nem, asszem összeesett. Nem mondta otthon?

A FÉRFI: ... de... de, mondta...

B1: Aszongya a magyar, hogy átvinne oda szerelőnek, mer ott kellene fog ember.

B3: És mi a francnak nem mész? Biztos jobban keresnek ott, mint itt.

B1: Mittudomén... Mennék is, de ha itthagynom az öreglányt, még az se lesz, aki tüzet rakjon neki télire.

B2: Nekem intézett a sógorom valamit a gyárnál, a pénz is kicsit több, aztán hoznak-visznek.

B3: Akár ott is hagyhatnának, nem kellene hozni-vinni... (Röhögnek, de nem túl vidáman.) Nekem nincs „jótétlélek” sógorom, csak kilenc éhes száj.

A FÉRFI: Milyen kilenc? Nem hatan vagytok összesen?

B3: Mi hatan, meg a sógornőm a két gyerekkel.

B2: Nem valami rendes asszony ez a te sógornőd, se állása, se férje...

B1: Mer a te húgod aztán tiszta apáca.

B2: Már megint a húgomat szapuljátok!

B1: Te kezdted...

B3: Nincs munkája, de hiába is megy dógozni, mer a kisebbik olyan beteges, állandóan a kórházat járja vele.

A FÉRFI: Nem baj, majd mi ketten céget alapítunk. Felveszlek munkásnak, a sógornődet meg titkárnőnek.

B1: Pista meg lesz az igazgató! (Röhögnek hosszan, keserűen.)

B3: Hátha mégse mennek ki a magyarok... akkor minden maradhatna úgy, ahogy van...

B1: Maradhatna.

A FÉRFI: Úgy, ahogy van...

A varrodában

A szokásos felállás, a négy nő egymás mellett a varrógépeknél.

A SAVANYÚ NŐ: (Idegesen próbálja visszanyomni a gép alá az anyagot.) Túl kinn van a jegyzés. Mind félremegy, a főnöknő meg megint üvöltögni fog. Így nem is lehet átküldeni, az egészet visszadobják a nyakunkra.

A BOLDOG NŐ: Paoló szerint ott náluk, ami ilyen gyenge anyagból van, az be se kerül az üzletekbe. Ingyenesen adják oda a rászorulóknak. Oda Kínából nem visznek, csak mi vesszük itt meg drága pénzért... (Állandóan csivitel, láthatóan most is boldog.) Én mostanában már nem is veszek kínait, mert úgysem tart.

A SAVANYÚ NŐ: De ha nincs megcsinálva rendesen, nem kapunk rá fizetést. Aztán ha kell maradni túlórázni, nem tudom, mi lesz... A húgom kicsije megint beteg.

A HALKSZAVÚ NŐ: Most sincs munkája?

A SAVANYÚ NŐ: Honnan lenne?... Bezár a műhely is, úgyhogy tényleg mehetünk kódulni.

A BOLDOG NŐ: Nem kell mindent olyan sötétben látni, léteznek még munkahelyek.

A SAVANYÚ NŐ: Te könnyen beszélsz, te hamarosan már nem leszel itt. Megcsináljátok az esküvőt, aztán „szerusz, világ”!

A BOLDOG NŐ: Hát még nem éppen most. Paoló azt mondja, hogy idén még előbb nyélbe kéne ütnie néhány zsíros üzletet, aztán, akkor már megvárjuk, hogy megszülessen a kicsi, hogy majd a menyasszonyi ruhában legyen megint szép karcsú. Nemsokára kiveszem a szülését, és akkor utazgathatom majd vele. Hétfőn visszamegy Olaszba pár hétre, de utána már csak együtt leszünk.

A HALKSZAVÚ NŐ: Adja az Isten.

A boldog nő nem hallotta, mindnyájan az ajtó felé fordulnak. A főnöknő lép be, egy fiatal, de nagyon fáradt arcú, jelentéktelen kis nővel. Egy pillanatra találkozik a tekintete a savanyú nőével, de mindketten elfordítják az arcukat, más nem veszi észre a némajátékot.

A FŐNÖKNŐ: Egyelőre csak jegyezni fogsz. Nem olyan nagy munka, hozzá mérten lesz a fizetés is. Körülbelül két vagy három hónap múlva felszabadul az egyik varrógép, és akkor oda kellene majd beállni. Ha tudsz, már most maradhatsz is. A papírokat hozd be még a héten, mert másképpen nem tudjuk megkötni a munkaszerződést.

A JELENTÉKTELEN NŐ: Még nincs munkakönyvem, ahhoz milyen egyéb iratok kellene?

A FŐNÖKNŐ: Még nem is lesz. Először látnom kell, hogy jó vagy-e valamire. Majd mikor átteszlek a gépre, esetleg beszélhetünk munkakönyvről. Na, tessék hozzáfogni, mert százan vannak a helyedre odakint.

A főnöknő még egy éles pillantást vet a többiekre, de ők fel sem néznek a munkából. Amint ki-megy, a savanyú nő dühösen a húga felé fordul.

A SAVANYÚ NŐ: Mi a fenét keresel itt? Most aztán tényleg mehetünk az utcára mind, karonfogva... Mi a fene ütött a fejedbe?

A JELENTÉKTELEN NŐ: Nem mondtam neki, hogy ismerlek, azt mondtad, nem kezeskedsz értem... a nevünk is más. Muszáj volt jöjjek, ha a kicsi tényleg asztmás, honnan veszem meg neki a kezelést? Miből? Az is jó, hogy eddig adtál enni, de valamit kell csináljak... *(Sír és szírog, a savanyú nő is majdnem elkezdí, de erőt vesz magán.)*

A SAVANYÚ NŐ: Na, ne bőgjél, mer összekened a darabot... Kivel hagyta a kicsit?

A JELENTÉKTELEN NŐ: A nagyobbikkal. Nem engedtem iskolába... Valamit kellett csináljak.

A BOLDOG NŐ: Ne aggódjatok, lányok, majd miután összeházasodtunk Paolóval, kiviszek mindenkit és intézek nektek valami jobb állást. A főnökasszony meg kuksolhat itt egyes-egyedül...

Vakuvillanás, mindenki mosolyog, majd lemegy a fény.

Hétfőn: A doktornál

Orvosi rendelő, a váróban nagy pocakos kismamák és a nő.

A NŐVÉRKE: A tizenkettes számú páciens következik.

A nő feláll és sietősen belép a rendelőbe. A nővérke előveszi a papírokat, majd sejtelmesen, felhúzott szemöldökkel a doktor elé teszi. A doktor átfutja azokat, torkot köszörül kétszer is, majd szemkontaktus nélkül inti, hogy üljön le.

A DOKTOR: Nos, amint látom, utolsó menstruáció április 8-án volt, kértem speciális vértesztet, ultrahangot. *(Ezt mind darálva, érzelemés értelemmentesen.)* És akkor ezek volnának az összegző eredmények... Egyedül van itt, nincs magával senki?

A NŐ: Igen... *(Tétovázik, nem érti, miért kérdeznak tőle ilyet.)*

A DOKTOR: *(Újabb torokköszörülés, dűnnyögés)* Úgy tűnik, hogy a korai klimaxnak megfelelő tüneteket produkál, ezért van az ösztrogénszintje az egekben, de mivel a fehérvérsejtszáma szintén nem megfelelő, evidensen alátámasztja, hogy az ultrahangon jól kivehető, méhen található elváltozás malignusz eredetű, tehát rögtön el kell távolítani, és akkor a további eredmények függvényében folytatnánk vagy sugárkezeléssel, vagy amit a helyzet megkíván. Reméljük, a műtét sikeresen zárul. Nővérke, készítsen egy beutalót a hölgynek... Jó lenne, ha már legkésőbb szerdán megvolna a műtét maga, úgyhogy, akkor már holnaptól benn kellene lenni a további analizisek miatt. Ön dolgozik?

(A nő egyáltalán nem érti, amit az orvos szándékosan szaknyelven közöl, csak azt, hogy műtétre lesz szüksége.)

A NŐ: Igen.

A DOKTOR: Férjezett?

A NŐ: Igen.

A DOKTOR: Nos, akkor a standard procedúrát az egészségügyi biztosítása fedezi. De hát gondolom, hogy nem szeretnénk a véletlenre bízni a dolgokat a standard procedúrával... Erről holnap bővebben tájékoztatnám a kedves családját, úgyhogy feltétlenül jönnie kellene a férjének, mint, akár ön helyett is aláíró, kompetens személynek. 250 lesz.

A NŐ: *(először alig hallhatóan)* És a baba? *(De, miközben a doktor kifele tuszkolja, folyamatosan és egyre hangosabban ismételteti.)* Mi lesz a babával?

A DOKTOR: Kérem?

A NŐ: Az altatás miatt kérdezem, mert az árthat neki, ugye?

A DOKTOR: *(Átfutja a papírokat még egyszer, összenéz a nővérkével, majd megfogja a nő karját. Most először létesít szemkontaktust vele.)* Nem, itt nem ír babát, különben sem tarthatna meg, ha volna se, mert a méhének több mint 45 százaléka súlyosan károsodott a rákos szövetek miatt. Természetesen a biopszia után majd többet tudunk, de a jelenlegi állapotában azt mondanám, hogy ha van még valami fontos teendője, azt jó lenne nem halogatni. Holnap reggel pedig semmiképpen se jöjjön egyedül, és hozzon mindent, ami a kórházban szükséges lehet. 250 lesz.

A nő fizet, majd, mint akinek tényleg fontos elintéznivalója van, a doktor szavait ismételve, a hasát tapogatva kimegy. A nővérke utána indul és szólítja a következőt, egy pirospozsgás, természetes kismamát.

Hétfőn: A közjegyzőnél

Közjegyzői iroda, titkáróval, minden kelléssel, a tüsténkedő, szöszmötölő mamával, aki most először nem otthonkában van. Kicsit kopott kosztümöt visel, amit a derekán csak biztosítótű fog össze, a haját erre az alkalomra „kisütötte”, a rúzs rákenődött a fogára. A férfi nincs kiöltözve, ideges, de ugyanakkor láthatóan örül is. A ződ kocsis folyamatosan telefonál, farmert, inget és sportzakót visel. A közjegyző természetesen még nincs benn.

A TITKÁRNŐ: Ameddig a közjegyző úr megérkezik, megkérem önöket, foglaljanak helyet, mert előkészítem az okmányokat. Ön a kedves tulajdonos?

MAMA: Én. Az urammal együtt vettük, még amikor 21 éves voltam, miután összekerültünk.

A TITKÁRNŐ: A férje a papírok szerint elhalálozott, ugye?

MAMA: Igen. Mán annak is tizenkét éve.

A TITKÁRNŐ: Élő leszármazottaik vannak?

MAMA: Hát a testvérem két fia, de azok kinn vannak svédben.

A FÉRFI: A maga gyerekeit kérdi, mama!

MAMA: Hát van egy fiam, amék hándikápaton***** van, meg a jányom, az ú felesége.

A TITKÁRNŐ: A lánya jelenléte nélkül nem történhet meg a hivatalos átírás, hacsak nincs meghatalmazásuk tőle.

A FÉRFI: Az nincs, de nemsokára itt lesz, csak orvostól jön.

A ZÓD KOCSIS: Kérem, nekem nincs időm itt egész nap várni. Telefonáljanak neki, hogy siessen.

Nem is gondoltam, hogy itt fogom tölteni a délelőttöt. Még szállítmány is jön ma.

A FÉRFI: Hát nincsen neki telefonja, de kell már jöjjön, már reggeltől ott van.

A TITKÁRNŐ: Semmi probléma, még addig amúgy is van néhány apró formaság, amit ellenőrizni kell. Megnézem az adatbázisban az ingatlan jelenlegi helyzetét, amennyiben ki volt-e rá fizetve az adó, és az egyéb járulékos illetékek. Addig, kérem, helyezték magukat kényelembe, mert néhány percbe beletelik, hiszen nem egy városban található ingatlanról van szó.

A zód kocsis telefonnal a kezében arrébb áll, vagy kimegy, folyamatosan gesztikulál, integet, nagyon fontoskodik. Mama arcán zsiibadt vigyor, rúzsos foga rondán ki-kivillan. A férfi állandóan az órát nézi, vagy a kezén, vagy a falon, a titkárnő a számítógép billentyűin zongorázik, egyszer megáll, újraés újratekdi, közben folyamatosan azt dünnyögi:

A TITKÁRNŐ: Ez érdekes, ez felettebb érdekes... Azt hiszem, meg kell várnunk a közjegyző urat itt pár dologgal.

A FÉRFI: Írja a többit, amit kell, meg ellenőrizze, amit kell, nem akarom, hogy a kliens elmenjen, mert túl sokat várakoztattuk.

MAMA: Nem akartuk többet tartani a két házat, mer énnekem már az a párna, amire lefekhetek elég, ha egy kicsi szobában van, drága. Meg aztán a fiam is, hogy beteg, csak jobb úkvélük lakjunk.

A TITKÁRNŐ: Pontosan meg tudja mondani, milyen fogyatékkal szerepel a fia a nyilvántartásban?

A FÉRFI: *(a szavába vág)* Mit kérdezi mán annyit, a fejivel van a baj! De mit számít ez most?

A TITKÁRNŐ: Nos számít, mert a nyilvántartás alapján bizonyos Kucsma István, egyetlen örököse a fennforgó ingatlanak, pontosan két napja adta el a „maguk” házat egy magyarországi érdekeltégű cégnek, a Mező & Mező társaságnak. Itt az áll, hogy a házat az elhunyt szülei után öröklí, és hogy nincs élő testvére. Úgyhogy még egyszer kérdezem, milyen fogyatéka van a fiának?

MAMA: Hát a hátgerincitől vót neki a rosszullétjei. Dehát kap hándikápat segélyt, meg mindenki tudja, hogy nem normális, kérdezze meg az egisz falut!

A FÉRFI: Ezt nem hiszem el, hogy a rákba lehetek ilyen szerencsétlen! És akkor nem is tudjuk eladni, vagy mi van?

A TITKÁRNŐ: Nos, a legális helyzet alapján nem tudták volna így se, úgy se Kucsma István jelenléte nélkül, de most már semmiképp sem lehetséges, mert az adásvétel megtörtént.

A FÉRFI: Szóval azért lépett le a tetű! Maga meg hogy lehet ilyen agyalágyult, mama?

Megjön a közjegyző és a zód kocsis is visszalép az irodába, de eddig nem hallotta a fejleményeket. A titkárnő rögtön felveszi a paksamétát és a közjegyző után megy a másik helyiségbe.

A KÖZJEGYZŐ: Jó napot kívánok.

MINDENKI (*kórusban*): Jó napot kívánok.

A TITKÁRNŐ: Elnézést, mindenképpen meg kell mutatnom a papírokat a közjegyző úrnak, addig itt várjanak, kérem. Előfordulhat, hogy valamit mégiscsak hibásan értelmeztem.

A FÉRFI: Az vót a rohadt nagy hiba, hogy egyáltalán szóba jött ez a hülyeség. De ha a Pista tényleg eladta a házat, akkor mehet a francba az utcára, vigye a jányát is magával!

MAMA: (*Sír, nem mond semmit.*)

(*A ződ kocsis eddig hápogva hallgatta a férfit, de most a szavába vág.*)

A ZŐD KOCSIS: Azt akarja mondani, hogy a házat már eladták? Kérem, minek vagyok én még itt, még a végén börtönbe kerülök a maguk susztája miatt.

A közjegyző kijön, mindenki elhallgat egy pillanatra.

A KÖZJEGYZŐ: Átnéztem ezeket a dokumentumokat, és valóban a fent említett ingatlan már nem áll a hölgy birtokában, hanem azé a bizonyos mezőgazdasági társulásé, és mint ilyen, az állam támogatását élvezi. Namármost, ha az adásvétel nem legális úton történt, nekem akkor sem áll módomban ezt bizonyítani, mivel a procedúrát nem én intéztem, ezért nincsenek nálam a megfelelő okmányok. Annyi bizonyos, hogy mivel a vásárló egy külföldi cég, visszafordítani a folyamatot nem lesz könnyű, sőt sokkal inkább nem hiszem, hogy lehetséges, mivel az állam nem vállal fel ekkora blamázt, hogy egy fogyatékosnak titulált személy külföldieknek adott el egy ingatlant, megtalálva az adásvétel szabályaira vonatkozó törvény kiskapuit. Én nem javasolnám a pert. Keressék meg inkább Kucsma Istvánt és próbáljanak valahogyan megegyezni. A tényleges per csak akkor lehet eredményes, ha magánszemély ellen szól, de mivel ez adott esetben fogyatékos, valószínű, ez sem járna sikerrel. Ez kérem, ahogyan a köznyelv mondja, ördögi kör. Sajnálom.

A FÉRFI: Ez egy jó nagy szar, és csak maga a hibás, mama.

A ZŐD KOCSIS: Máskor, ha el akarnak adni valamit, előbb nézzék meg, hogy a maguké-e. Micsoda eszeveszett idióták! (*Elrohan, kocsiajtó és kipörgő motor hangja hallatszik.*)

A KÖZJEGYZŐ: Kísérje ki, drágám, az urakat és a hölgyet, tíz perc múlva új ügyfelek érkeznek.

A TITKÁRNŐ: Erre tessék!

Mama folyamatosan szipog, magánkívül van, a férfi robbanásig feszült, ekkor érkezik a nő halott-halványan, kisért szemekkel, de senki nem veszi észre rajta a változást, mindenki saját magával van elfoglalva.

A FÉRFI: Lekéstél a legjobbbról, madám, hogyan sikerült a gyagyás bátyádnak felültetni az egész kibaszott törvénykezést?! De nekem most már kurvára elegendem van, mire hazaérek, szedjétek össze a cuccaitokat és húzzatok a jóbüdös francba. Nagyon részeg leszek és nem állok jól magamért.

A férfi elviharzik, a nő egy ideig álldogál, majd csak annyit mond az anyjának, szinte mosolyogva, nagyon kedvesen:

A NŐ: Menjen, mama, haza, előbb-utóbb mindenki hazamegy...

MAMA: Hova menjek mán, ha eltörte vóna a hátgerincemet, aztat kellett vóna, de majd megveri a jóisten... (*Mamából egyszerre feltör a zokogás, lemegy a fény, de még sokáig hallani a hangját.*) De idesapádnak is meg kellett dögölni, verte vóna agyon a mennykű velem együtt, nem bírom én mán eztet...

A buszmegállóban

A savanyú nő, a halkszavú nő, a jelentéktelen nő és a boldog nő nagy pocakkal, de most egyáltalán nem boldog, csak áll a többiekkel. Arrább elegáns kalapos férfi, nem látjuk az arcát. Esetleg mások.

A SAVANYÚ NŐ: Én még mindig nem értem. Aszongyák hárman vótak, az öregasszonnyal együtt, de az részeg is vót. De mi lett Pistával? Ő gyújtotta fel a házat? Mer nagyon eltűnt.

A HALKSZAVÚ NŐ: A boltban úgy mondták, hogy mind részegek voltak, másképp lehet, hogy az asszony nem, mert az terhes volt. A Pista meg nem odahalt a traktor alá?

A BOLDOG NŐ: Szerintem a nő nem ivott. Én úgy hallottam, hogy még élt a kórházban egy ideig és a gyereket siratta.

A JELENTÉKTELEN NŐ: Nekik úgyis mindegy már, mer úgyis belehaltak.

Álldogálnak egy ideig, mintha mindegyik a saját verzióján gondolkozna. A kalapos odalép, ugyanaz a színész játssza, aki Pistát, de a nők nem ismerik fel.

A KALAPOS: Nincs egy cigarettájuk?

Szómagyarázat

A szavak a román nyelvből átvett torzítások, egyes vidékeken köznyelvben használatosak.

**ekográf: ecograf – ultrahang*

***amenda: amendă – büntetés*

****adidász: adidas – edzőcipő*

*****piersikanadrág: pantaloni de piersică – bársonyos anyagból készült, régebben divatos nadrág*

******szukk: suc – üdítőital*

******sommer: șomer – munkanélküli*

******navéta: navetă – ingázás*

******decsezipapír: certificate de deces – halotti bizonyítvány*

******handikápát: handicapat – fogyatékos*